

Голѣмата залисия въ кжщи ли, предпраздничното настроение ли ми повлияха, не зная, но азъ скоро почнахъ да забравямъ Грухча, ако и да се таеше въ едно кжтче на душата ми тежка мжка за него. Като гледахъ вече опърленитѣ му крака, азъ все още вѣрвахъ, че тѣ ще затърчатъ съ всичка сила къмъ мене, а озжбената му зурла, сега толкова по-черна, колкото по-бѣла бѣше остърганата глава, ще загрухти пискливо и още отдалечъ ще се пѣхне жадно въ пълната тенекия. Азъ ще прилекна до нея, ще я обхвана съ две ржце и ще гледамъ да не я обърне въ своята лакома бързотия. Понѣкога ми се поискваше да сподѣля тая моя мжка съ мама, но не се решавахъ. Знаехъ, че ще ме отпрати съ ржка настрани тѣй, както правѣше и съ братчетата ми, когато почваха да ѝ досаждатъ. Тогава къмъ мжката щѣше да се притури накърненото ми честолубие, и сѣнката въ душата ми щѣше да стане по-плѣтна и помжчителна.

На бѣдни вечеръ цѣлата кжща бѣше неузнаваема. Нито следа отъ досегашната разхвърляность. Всичко бѣше прибрано, всичко внимателно почистено. Стори ми се, че празникътъ влѣзе съ най-новитѣ си премѣни у насъ. Само дветѣ тенджери къркорѣха върху печката и пилѣха гжсти облаци пара наоколо. Ние се навъртвахме наблизу, вдѣхвахме съ пълни гърди парата и страшно ни се искаше да опитае вкуса на гостбитѣ. Само да си потопимъ една хапка, повече не ни трѣбваше. Мама разбираше намѣренията ни, подсмиваше се и присторено започваше да ни хока. Не бива да се смърсяваме, преди да сж забили камбанитѣ за черква. А тия пусти камбани се бавѣха и сякашъ не искаха и да знаятъ, съ какво нетърпение ги очакваме.

Вече бѣше полунощъ, когато тате влѣзе при насъ отъ дюкяна. Той току-що бѣше изпратилъ последния си мющерия. Азъ бѣхъ позадрѣмалъ до печката, когато